
COLECȚIA „POVESTIRI
ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE"
CIN
281
COLECȚIA
Povestiri
ȘTIINȚIFICO-
FANTASTICE
cpsf.info

281

DAN LĂZĂRESCU

DISPARIȚIA MAȘINII ALBASTRE

1

Dimineaţa aceea a început ca toate celelalte. La ora 8 fix, domnul Herbert Golio-fiul îşi făcu apariţia pe veranda aşezată spre grădina ce se întindea în spatele vilei sale. Soarele de primăvară pătrundea prin ferestrele deschise, provocînd mici explozii strălucitoare pe halatul de casă al domnului Golio.

Micul dejun îl lua întotdeauna singur. Soţia lui se scula abia pe la zece. D-l Golio însă avea un program foarte precis : se trezea la şapte şi jumătate. Baia, bărbieritul şi îmbrăcatul îi luau exact o jumătate de oră, astfel că la ora 8 era în faţa tăvii pe care se aflau cîteva felii de friptură rece de viţel, două ouă moi, cafeaua, pîinea prăjită, untul, dulceaţa. Consumarea acestora se făcea paralel cu citirea gazetelor de dimineaţă şi dura pînă la 8 şi jumătate. Un minut dura îmbrăcatul hainei, aşa că cel mai tîrziu la nouă fără douăzeci şi cinci era la volanul maşinii sale, care, în 23 de minute, îl depunea în faţa clădirii, unde etajele 24, 25 şi 26 erau ocupate de societatea de asigurare „H. G.", pe care o conducea de mai bine de zece ani, adică de atunci cînd tatăl său, onorabilul Herbert Golio, şi-a părăsit familia şi afacerile spre a trece în lumea celor drepţi...

În dimineaţa cînd începe povestirea noastră, d-l Golio-fiul, sosind pe verandă, se aşeză la masă, gustă puţin din friptura de viţel, apoi îşi puse frişcă în cafea şi începu să soarbă, în timp ce privirile îi alunecau pe titlurile ziarelor. Nimic neobişnuit : încă o actriţă a încercat să-şi pună capăt zilelor... o spargere la o bancă, un şomer şi-a ucis familia şi apoi s-a aruncat sub roţile metroului...

„Nimic deosebit — se gîndea d-l Golio —, aceleaşi crime şi sinucideri, doar numele eroilor sînt schimbate... A, dar stai, asta pare să fie ceva !" Privirile îi fură atrase de un titlu cu litere destul de groase : „O rachetă deasupra oceanului !" Şi mai departe se spunea în articol că ieri noaptea posturile de radar de pe coastă au recepţionat o rachetă care venea din interiorul ţării, îndreptîndu-se vertiginos pe o traiectorie aproape paralelă cu suprafaţa oceanului, zburînd la înălţimea de 10 800 m. Urmau comentariile destul de contradictorii, dar care aveau totuşi unele puncte comune.

Se arăta, printre altele, că cel mai misterios lucru îl constituia totuşi proveniența rachetei. Ea venea din interiorul țării, dar în tot cursul zilei de ieri, nicăieri în țară nu se efectuase vreo lansare de rachete. Traversa poate țara, venind din altă parte? Nu, căci nicăieri nu fusese remarcată „intrarea" ei în spațiul aerian al țării. Întrebările rămîneau fără răspuns. Existau unele păreri izolate că ar fi vorba de o rachetă străină: o rachetă-spion sau un proiectil-rachetă (în acest din urmă caz ar fi avut loc o eroare de calcul în lansarea lui, drept care n-a atins solul). Maşinile electronice care au prelucrat datele privitoare la traiectoria (asupra amănuntelor se păstrează tăcerea, fiind, deocamdată, secrete) arată că dacă proiectilul ar fi venit din afara țării, baza de lansare ar fi fost pe teritoriul unuia dintre statele prietene şi aliate. De altfel, nici acolo n-avusese loc ieri vreo lansare de rachete. Mai exista o ipoteză: o navă cosmică de pe altă planetă, care s-a prăbuşit în ocean? Cine poate da acum vreun răspuns? Cercetările continuă.

D-l Golio, indignat că „specialiştii ăştia militari ştiu doar să înfulece miliarde, dar nu sînt în stare să-i asigure omului liniştea la care are dreptul", trînti şervetul pe masă, se ridică, ducîndu-se în camera sa, unde valetul îi pregătise haina. Cu gîndul la tainica rachetă, se urcă în automobil, neştiind că peste 23 de minute va avea o surpriză cu totul şi cu totul ieşită din comun.

2

Herbert Golio avea obiceiul de a deschide primul birourile de la etajul 26. Aici nu aveau acces toți funcționarii şi în nici un caz oamenii din afara societății de asigurări.

Ca de obicei, trecu pe la etajele 24 şi 25, unde funcționarii îl salutară respectuos, dar cînd deschise uşa de la etajul 26...

D-l Golio rămase ca trăsnit. Biroul acesta uriaş, cît o sală şi jumătate de baschet, era răvăşit, ca după o explozie. Primul lucru pe care-l făcu patronul fu să alerge la locul unde se afla instalația pe care toți o numeau „maşina albastră". Stupoare. Dispăruse. Alergă la telefon, fără să observe că păşeşte printre mese răsturnate şi hîrtii răvăşite. Telefonul era sfărîmat. Apăsă butonul de alarmă, apoi fugi în jos pe scări şi anunță poliția. Între timp dădură fuga şi funcționarii. Panica se răspîndi şi printre ei, de îndată ce soseau, aşa cum mişcarea unei bile se transmite celorlalte bile legate cu o ață de plafon.

Pînă ce sosi poliţia, d-l Golio dădu ordin ca nimeni să nu atingă nimic. Totuşi se putură face unele constatări uimitoare. Prima : peretele de sticlă ce dădea spre exterior era spart.

— Totuşi nu e o spărtură obişnuită, remarcă unul dintre amploiaţi. Nu vezi că e un cerc perfect ?

— Crezi că au intrat pe acolo ?

— Cine ?

— Cine ? ! Hoţii !

— Aş ! Cum să te caţări pînă la etajul 26 pe un perete de sticlă ?

— Şi fără nici un balcon.

— Poate că s-au strecurat noaptea şi au ieşit pe acolo...

— ...Şi au lăsat „maşina albastră" în jos pe sfori, ca pe un dulap de bucătărie ? sări careva dintre cei ce lucraseră chiar cu această maşină. Prostii ! Ştii cît cîntărea ? Peste un sfert de tonă.

— Şi apoi, ar fi observat cineva mişcarea.

— Dar pata aia neagră de pe perete ce să fie ?

— Parcă e urma lăsată de o flacără.

— Nu e o pată, e o arsură.

Discuţiile continuau astfel prin toate birourile.

3

Paul Claus îşi sorbea liniştit cafeaua şi coniacul în barul de lîngă direcţia poliţiei cînd în cadrul uşii se ivi un agent şi-i făcu semn. Apoi se apropie de el şi îi şopti :

— Urgent, la şeful !

— Ce e ?

— Nu ştiu, dar mi se pare că e o treabă serioasă. De cinci minute e o agitaţie...

Paul Claus era cel mai bun detectiv pe care-l avea poliţia la dispoziţie. Reuşita lui în numeroase cazuri i-a adus o faimă ce trecuse graniţele ţării. „Detectivul nr. 1" era acum folosit numai în cazurile cele mai grele şi mai importante, unde erau în joc interese şi averi exprimate în cifre cu 6 sau 9 zerouri.

Nu trecu decît un minut de la scurtul dialog cu agentul şi Claus stătea în fotoliul de lîngă biroul şefului său.

— Am o treabă pentru dumneata, Claus.

— La ordin.

— Îl cunoşti pe Herbert Golio, financiarul ?

— Din auzite şi văzute. Personal nu.

— Ai auzit de maşina lui de calculat, celebra „maşină albastră“ ?...

— Am citit ceva în ziare. Calculează nu ştiu cît, face o mie de treburi mai bine decît oamenii, cam aşa ceva... Nu m-am documentat... Dar ce-i cu ea ?

— A dispărut.

— Curios. Doar nu e o brăţară de briliante, nici automobil pe patru roţi...

— Căpitane Claus, îţi încredinţez acest caz, care mi se pare, de la bun început, mai curios decît pare.

4

— Căpitanul Claus şi doi agenţi...

— Să intre, de cînd îi aştept ! Herbert Golio îşi întrerupse plimbarea nervoasă prin cameră şi-şi reluă locul la birou.

Secretara ieşi, iar peste o clipă, statura nu prea impozantă a lui Paul Claus se ivi în cadrul uşii, alături de încă doi poliţişti. Toţi trei erau în civil. Se apropie de biroul lui Golio şi se prezentă, iar gazda, la rîndul ei, îi făcu cunoştinţă cu singura persoană ce se mai afla în cameră :

— Vi-l prezint pe domnul Noran. George Noran, inginerul nostru specialist în cibernetică.

Inginerul şi detectivul îşi strînseră în tăcere mîinile. După cîteva clipe, noul venit întrebă :

— Noran ? Rudă cu celebrul cibernetician, inventatorul...

— Era tatăl meu...

— Şi creatorul „maşinii albastre“, adăugă Herbert Golio.

— Dacă-mi veţi permite, domnilor, aş avea cîteva întrebări de pus, zise Claus, cu tonul omului pentru care timpul e bani.

— Cu totul la dispoziţia dumneavoastră.

Prima întrebare se referea la cele descoperite cu puţin timp înainte de d-l Golio şi acesta povesti totul pînă în cele mai mici amănunte.

— Vorbiţi-mi despre maşină. Întrebarea se adresa inginerului Noran.

— Ce anume v-ar interesa ?

— Mai întîi performanţele ei, greutatea...

— Calcula...

— De ce vorbiţi la trecut ? De ce nu spuneţi „calculează“ ? Parcă ar fi vorba de un om care a murit.

— Cred că maşina nu mai există.

— Ce vă face să credeţi acest lucru ?

Noran ridică din umeri.

— O presimţire... Şi apoi... înălţimea de unde a fost „coborîtă"...

Claus notă în memorie : inginerul ştie mai multe decît vrea să vorbească. Apoi, cu glas tare :

— Vă ascult, domnule inginer. Să revenim la caracteristicile ei.

— Da... Maşina calcula... sau, dacă vreţi, calculează cu o viteză de peste trei miliarde de operaţii pe secundă.

— Oho !

— În plus, avea o greutate foarte mică faţă de numărul mare de elemente logice conţinute : 283 kg şi 327 de grame.

Claus notă.

— Nu vă vine să credeţi ? întrebă inginerul cu o umbră de zîmbet ironic.

— În această privinţă, părerea mea n-are nici o importanţă.

— Ei bine, domnule căpitan, putem considera că greutatea absolută a „maşinii albastre" este enormă !

— Asta-i bună ! Am avut prilejul să văd maşini electronice de calculat care cîntăreau mult mai mult, de cîteva ori...

— E adevărat, dar dacă la acele maşini s-ar fi folosit gradul de microminiaturizare aplicat „maşinii albastre", ele n-ar fi mai mari şi mai grele decît cel mai obişnuit televizor.

— Un moment, domnule inginer. Profesiunea mea mă obligă să vă rog să fiţi mai explicit.

— Să încerc. Aţi auzit de tranzistori ?

— Bineînţeles.

— Ei bine, tranzistorii reduc volumul unei lămpi de radio la cel al unui cristal, nu-i aşa ?

— Da...

— Cu aceasta s-a obţinut o serioasă reducere a volumelor şi greutăţii aparatajului electronic. Miniaturizarea la nivelul cristalelor s-a dovedit a nu fi limita în acest sens. Se poate merge mai departe.

Inginerul băgă mîna în buzunar, scoase un pacheţel, îl desfăcu şi în mîna lui apăru o cutioară de plastic. O deschise : în interior — două „tablete", fiecare cît o bucăţică de zahăr.

— Ştiţi ce-s astea ?

Detectivul luă una dintre tablete, o examină atent şi... dădu din cap în semn că nu.

— Aici, în fiecare tabletă, se „ascund" tot atîtea piese cît într-un aparat de radio, dacă nu mai multe.

— Cum asta ?

— Molectronica !

— Cum aţi spus ?

— Molectronica, adică electronica la nivelul moleculei. Aici nu un cristal, ci o moleculă ţine loc de lampă electronică. Poftim : aveţi în faţă un întreg sistem logic al maşinii electronice dispărute. În alte instalaţii cibernetice, ceea ce se ascunde în această „bucăţică de zahăr“ este cuprins într-o cutie cam cît sertarul acestei mese. De aceea spuneam că „maşina albastră“ avea o greutate enormă : numărul extrem de mare al acestor pitici logici, creaţi de tatăl meu, dădea maşinii posibilităţi nebănuite.

— Vă mulţumesc.

— Un moment : vreau să adaug că era extrem de compactă. Ea era de fapt cuprinsă într-un conteiner metalic de forma unui cilindru lung de 6,35 m şi cu diametrul de 85 cm. Conteinerul era adăpostit într-o cutie paralelipipedică, cam de aceleaşi dimensiuni cu cilindrul. Acest dulap era aşezat pe o masă de metal şi lemn de aceeaşi lungime, dar avînd o lăţime aproape dublă. Aici se afla pupitrul de comandă. De altfel, o parte din masă a şi rămas la locul ei. Dulapul, ca şi conteinerul, era acoperit cu lac albastru...

— ...de unde şi numele maşinii. Ce putea ea să facă ?

— Gîndea.

— Poftim ?

— Am spus : gîndea. Era un creier electronic sau — după cum spun unii : o inteligenţă artificială. Da, era un creier electronic neobişnuit. Genial, adăugă Noran ca pentru sine. Apoi, după o scurtă pauză : Cel puţin aşa cred eu. Tatăl meu şi-a pus în această maşină tot geniul său...

Anchetatorul insistă :

— Totuşi, mai concret ?

— Vă declar sincer că nici eu nu ştiu exact ceea ce putea face. Adică, pînă unde erau extinse posibilităţile ei. Tata introdusese în memoria ei mii şi mii de informaţii, de noţiuni extrem de diverse, de la sport pînă la literatura clasică, de la matematici superioare la muzică, de la filozofie la contabilitate...

— Şi la ce folosesc literatura clasică, filozofia, sportul unei societăţi de asigurări ?

Noran ridică din umeri, dar ţinu să sublinieze :

— Între altele, putea face orice operaţie şi calcul cunoscute în activitatea bancară şi, în general, financiară.

D-l Golio, care pînă acum asistase mut la dialogul dintre poliţist şi inginer, interveni :

— E foarte adevărat. Precizie — sută la sută. Viteză — să nu mai vorbim. Mi-a înlocuit 3 652 de salariaţi, care...

Claus vru să mai afle ceva de la inginer :

— Cum a fost adusă aici maşina ?

— Demontată. Pe subansamble.
— Cine a montat-o ?
— Eu.
— Mai cunoaşte cineva schema de montaj ?
— Nimeni. Schema a fost făcută încă de tata. Acum, singurul exemplar se află în safeul domnului Golio.

La privirea întrebătoare a căpitanului Claus, Herbert Golio se ridică de la birou, spunînd :

— E în safeul secret. Numai eu umblu acolo. Mă duc să văd.

Ieşi din cameră şi reveni peste zece minute :

— Iată-le.
— Intacte ?
— Neatinse. Acolo unde au stat ele nu se poate ajunge...
— Totuşi... Să presupunem că s-ar fi ajuns, în cît timp se putea demonta maşina ?
— Un specialist foarte bun, care ar cunoaşte schiţele la perfecţie, cam în patru zile. Tata, creatorul maşinii, poate că ar fi putut s-o demonteze în două-trei zile... E foarte complexă.
— E limpede...

5

A doua zi la 8 dimineaţa, tocmai cînd se pregătea să iasă din casă, George Noran fu oprit de zbîrnîitul telefonului.

— Domnule Noran, auzi el glasul devenit cunoscut al căpitanului Claus, vreau să vă răpesc cîteva minute. Pot să vă deranjez acasă ?
— Poftim... deşi tocmai intenţionam să plec. Mă duc însă mai tîrziu. Vă aştept.

Peste douăzeci de minute, cunoscutul detectiv sună la uşa inginerului Noran.

— N-am să vă reţin prea mult. Iată despre ce e vorba : ieri am cules informaţii cu privire la... cum îi zice... molec...
— ...tronică.
— Exact. Se pare că e un lucru extraordinar, extrem de important pentru cibernetică, pentru zborurile cosmice...
— Mai ales !
— ...dar, în special, pentru apărare, pentru armată.
— Se prea poate.
— Cine deţine secretul de fabricaţie al maşinii ?
— Îl deţinea profesorul Eduard Noran.
— Şi acum ?

— L-a dus cu el în mormînt...

Detectivul tăcu puțin spre a-și aduna gîndurile.

— Sînteți sigur că n-a lăsat nimic scris în acest sens?

— Absolut nimic. N-a apucat... Ceea ce notase a ars în incendiul care a izbucnit în laboratorul său și de la care, așa cum știți, s-a tras și moartea lui...

— În cazul acesta... În sfîrșit, n-aveți idee, nu s-a interesat de aceste „bucățele de zahăr" vreun alt concern?... Sau, poate, chiar agenții vreunui serviciu de spionaj...?

— Habar n-am... Cred că așa ceva, în orice caz, nu se spune direct... Cel puțin mie nu mi s-au adresat.

— N-ar putea totuși fi oare mîna unor agenți?

— Personal, nu cred.

— De ce?

— Pentru că ar fi fost o prostie să fure ditamai mașina cînd ar fi putut s-o deschidă și să-i extragă cinci-șase cristale dintr-acestea...

Discuția continuă apoi cu cîteva fraze protocolare, după care căpitanul își luă rămas bun și plecă.

George îl petrecu cu privirea de la fereastră. Gîndurile lui zburau la cele discutate adineauri cu detectivul.

„Spioni... Dacă ai ști tu... Și de ți-aș spune, tot n-ai crede, iar de dovedit nu mai am cum... Nici domnul Golio nu m-ar crede... El habar n-avea... O mașină care calculează bine, bine de tot și extrem de rapid, asta s-a mai văzut, e pe înțelesul tuturora, dar una care vorbește... E drept, nu era chiar perfectă din acest punct de vedere. Tata a făcut-o în așa fel încît mașina nu putea vorbi decît în prezența lui sau a mea. Beculețul acela galben de pe latura dreaptă... Toată lumea credea că e un semnal privitor la funcționarea calculatorului. De fapt, lampa aceea «citea» trăsăturile oamenilor, dar nu «recunoștea» decît pe-ale tatii și pe-ale mele... Acum, numai pe-ale mele. Și cînd recunoștea, se făcea contactul, iar mașina prindea grai..."

Automobilul căpitanului Claus se depărtase de mult, dar inginerul Noran continua să stea cu fruntea sprijinită de brațul proptit pe rama ferestrei și cu privirile pierdute.

„Hm, parcă a fost ieri. Făceam revizia mașinii, cînd o voce extrem de stranie: «Te salut, George Noran». Am crezut că a intrat cineva în birou, deși, după orele de lucru, după ce se termină curățenia, numai eu am acces acolo... Apoi, hm, mi s-a părut că am halucinații. Vocea încetase. Mai tîrziu mi-am dat seama de ce: speriat, sărisem într-o parte, ieșisem din raza lămpii și deconectasem astfel graiul ei. Cînd, întîmplător, am revenit în direcția lămpii, din nou: «Te salut, George Noran». Mai tîrziu am aflat: așa își începe discuția — „emisiunea", cum o numeam eu —, și o lua de la început ori de cîte ori se

întrerupea. Pe vremea tatii începea, probabil, cu cuvintele: «Te salut, profesore Eduard Noran»... De atunci am discutat mereu. Luni de zile. A fost ca un coşmar pentru mine... Ce a făcut tata?... Ce a vrut el?... Niciodată nu mi-a vorbit despre experienţele lui..."

— Ziarele, George.

Vocea soţiei sale, Mary, îl trezi din reverie. George răsfoi în grabă gazetele. Bineînţeles, alături de zborul „rachetei misterioase" (în legătură cu care se aduceau noi amănunte care mai de care mai contradictorii), dispariţia „maşinii albastre" ocupa locul central pe pagina întîi. Supoziţii, presupuneri, ipoteze... Prostii! Cea mai vehiculată idee era cea cu „agenţii care au organizat furtul acestei maşini".

Aiureli... George Noran mototoli gazeta şi o aruncă pe un fotoliu.

6

De la inginerul Noran, Paul Claus se îndreptă spre biroul domnului Golio. Poliţia îşi făcuse treaba: totul a fost fotografiat, filmat, măsurat, inventariat, au fost ridicate toate amprentele găsite (şi care — pînă la ultima — aparţineau domnului Golio, inginerului Noran şi unor funcţionari). Acum se făcuse ordine în birou, geamul fusese înlocuit, au fost aduse şi mese, iar în lipsa maşinii se făceau noi angajări.

— O să avem nevoie de vreo trei mii de salariaţi, îi explică Herbert Golio lui Paul Claus.

Detectivul se interesa de inginerul Noran.

— Ce-aş putea să spun? zise Golio. E un inginer... mă rog, un inginer bun, dar nu se compară cu tatăl său... Bătrînul Noran era un cap cum nu sînt multe în lume, un tip genial, dar cam trăsnit. Fiul nu a ajuns nici pe departe la ceea ce era tatăl, deşi, repet, George Noran e un inginer foarte priceput în meseria lui.

— I-a lăsat ceva avere fiului său?

— Ar fi putut să-i lase milioane. Invenţiile i-au adus profesorului Noran o avere, pe care a cheltuit-o în special pentru marea lui pasiune: cibernetica. Lucra pe cont propriu. Cheltuia tot, ca un jucător vicios în faţa ruletei.

— Şi „maşina albastră"?

— Era singura moştenire lăsată de bătrîn fiului său. Acesta n-a mai continuat cercetările, ci mi-a vîndut-o mie. Aveam nevoie de o asemenea instalaţie electronică, pentru complicatele noastre treburi şi calcule contabile. I-am plătit patru

sute de mii, bani gheață, și un angajament pe viață cu leafă de director. Avea doar obligația să se ocupe de întreținerea instalației.

— Și acum?

— Deocamdată așteptăm rezultatul cercetărilor dumneavoastră.

— Dar în eventualitatea că nu vor da roade?

— Contractul e contract. Se va ocupa de cealaltă mașină cibernetică.

— Mai aveți una?

— Încă nu. Dar „mașina albastră" era asigurată la o altă societate de asigurări, la „Viața veșnică". Dacă o pierd, iau un milion și achiziționez, bineînțeles, alta... Așa că, sincer vorbind, eu sînt, dintr-un punct de vedere, liniștit: dacă insist pe lîngă dumneavoastră e pentru că trebuie să motivez furtul spre a primi asigurarea.

7

Începînd din seara aceleiași zile, evenimentele se precipitară cu repeziciune. Totul a început cu o vizită neașteptată.

...Cînd auzi soneria, Mary se duse singură să deschidă ușa. Servanta era liberă în după-amiaza aceea. În pragul ușii stăteau doi bărbați în civil.

— Doamna Noran?

— Da... Ce doriți?

— Eu sînt locotenentul Bernis, spuse unul dintre ei, locțiitorul căpitanului Claus. Dînsul e locotenentul Born. Dorim să discutăm cu domnul inginer Noran.

— Nu-i acasă și, de altfel, chiar azi dimineață a fost căpitanul Claus aici.

— Știu. Avem însă ceva de discutat urgent. Nu știți unde e soțul dumneavoastră?

— Nu obișnuiește să spună unde se duce.

— Ne permiteți să-l așteptăm?

— Poftiți.

Intrară cîteșitrei în sufragerie. Mary Noran îi întrebă:

— Doriți o cafea?

— O, doamnă, sînteți prea amabilă...

...Cafeaua era pe jumătate băută, cînd își făcu apariția George Noran. Privirile lui, întîlnindu-i pe cei doi necunoscuți, erau numai mirare. După ce Mary făcu prezentările, uimirea lui crescu:

— S-o fi schimbat oare ceva de azi dimineață?

Locotenentul Bernis ridică din umeri.

— N-aş putea să vă dau acum amănunte. Tocmai de aceea am venit... Căpitanul Claus vă invită la sediul poliţiei... Ştiţi, e nevoie de unele date suplimentare...

— Şi pentru aceasta v-aţi deranjat amîndoi?... Puteaţi să-mi daţi un telefon...

— Tocmai, asta e... Căpitanul Claus are toate motivele să creadă că vi se interceptează convorbirile telefonice... Pentru o mai mare siguranţă sînteţi sfătuit să nu recurgeţi la telefon.

Locotenentul Born îşi privi ceasul.

— Da, locotenente, se grăbi Bernis, cînd îi observă gestul, e tîrziu. Mergem, domnule inginer? Maşina ne aşteaptă după colţ.

George Noran, care nu apucase să-şi scoată fulgarinul, îşi privi soţia ca şi cum ar fi spus: „Ce să le fac...", apoi rosti:

— Vă stau la dispoziţie, domnilor. Credeţi că voi întîrzia mult?

Bernis se uită la colegul său, care tăcuse tot timpul, apoi zise:

— N-aş putea să precizez... O oră, două, poate trei... Doamna Noran o să ne scuze că vă reţinem...

— În sfîrşit... La revedere, Mary, şi nu mă aştepta cu masa, dacă vezi că întîrzii...

— La revedere, George.

8

La 4 dimineaţa telefonul îl trezi din somn pe căpitanul Claus. Acesta sări repede, căci asemenea „surprize" sînt frecvente în meseria de detectiv.

— Alo!

— Căpitane...

Paul Claus recunoscu vocea şefului.

— La ordin!

— Peste cîte minute poţi fi la mine în birou?

— Într-un sfert de oră.

După 13 minute, Claus bătea la uşa şefului.

— Intră, căpitane... Ia loc. Spune-mi, te rog, locţiitorul dumitale, locotenentul Bernis, unde se afla aseară, la ora şase-şase jumătate?

— La ora şase?... Era cu mine. Am fost mai întîi la...

— Bine. Dar locotenentul Born, care e tot în brigada dumitale?

— Era de planton la telefon... Pentru legătură...

— Precis ?
— Precis. Am vorbit de cîteva ori cu el. Dar de ce...
— De ce te-am sculat la ora asta ca să-ţi pun asemenea întrebări ? Deoarece locotenenţii Bernis şi Born l-au răpit, din ordinul dumitale, pe inginerul Noran.
— Loco... Bernis şi Born... ordinul meu ?...
— Stai puţin, căpitane. Unui detectiv nu-i stă bine să-şi piardă cumpătul. Vreau să spun că doi indivizi, dîndu-se drept locotenenţii Bernis şi Born, s-au prezentat aseară acasă la inginerul Noran şi l-au ridicat... O clipă.
Apăsă pe un buton şi se apleacă spre microfonul aflat pe masa lui :
— Să intre doamna Mary Noran. Apoi, către Claus. Ea o să-ţi dea toate amănuntele.
Doamna Noran intră cu chipul răvăşit, cu ochii umflaţi de nesomn. Pe obrazul ei, groaza, spaima, neliniştea îşi lăsaseră tiparul. Ea îi povesti lui Claus cele petrecute în casa ei doar cu zece ore mai înainte.
— Aşadar, căpitane, zise şeful, după ce vizitatoarea nocturnă îşi termină relatarea, acum vei porni în căutarea inginerului Noran. S-ar putea ca drumul lui să se împletească cu al „maşinii albastre“.

9

Să-l lăsăm pe căpitanul Claus, preocupat de căutarea lui Noran, şi să ne întoarcem înapoi cu zece ore la vila ocupată de acesta din urmă.
Iată-l, deci, pe inginerul George Noran ieşind împreună cu cei doi „ofiţeri de poliţie“. După colţ, într-adevăr, aştepta o limuzină. Cînd să intre, observă că înăuntru, în afară de şofer, se mai afla cineva, cu gulerul de la pardesiu ridicat. Acest lucru îl făcu pe Noran să ezite, dar cel ce şedea înăuntru îl trase de mînă. Luat pe neaşteptate, inginerul căzu pe banchetă. Simţi că i se aplică o cîrpă umedă pe nas... Un miros dulceag, care-i trezi o clipă în memorie imaginea sălii chirurgicale, unde, cu cîţiva ani în urmă, fusese operat de apendicită... Cloroform... Pleoapele-i căzură grele, le redeschise o clipă, cînd cineva îl împinsese şi se aşezase lîngă el... Văzu ca prin vis că cel care-şi spunea Bernis luase loc lîngă şofer, iar maşina demară... Apoi... nimic...
Se trezi tîrziu de tot. Pe geam strălucea soarele. În nări parcă mai persista mirosul acela dulceag... „Sînt la spital... M-am operat de apendicită“, îi trecu prin minte, dar îşi dădu repede seama : „Asta a fost de mult. Atunci, unde mă aflu ?“

— Mary, strigă el şi se întoarse în pat spre locul unde doarme, de obicei, soţia lui. Locul era gol şi, dezvelindu-se, observă că poartă o pijama care nu-i aparţine.

„Şi hainele mele ?“ ; privirile căutară prin cameră, dar în afara unui halat şi a unor papuci nu descoperiră nimic. Sună. Intră un bărbat îmbrăcat ca un chelner.

— Doriţi ceva ?

— Unde mă aflu ?

— Doriţi cafea cu lapte, ceai sau cafea neagră ? rosti noul venit ca şi cum nu auzise întrebarea lui Noran.

— Doresc să ştiu unde mă aflu.

— Cum obişnuiţi ouăle dimineaţa, moi, ochiuri sau omletă ? continuă chelnerul.

— Du-te naibii cu omleta dumitale ! Eşti în stare să-mi răspunzi la ce te-am întrebat ?

— Nu, domnule, nu e de competenţa mea. Obişnuiţi pîine prăjită ?

— Ascultă, omule, pînă nu mi se răspunde la ceea ce mă interesează, nu mănînc nimic. Fac greva foamei. Aşa să le spui şefilor dumitale.

— Prea bine, domnule, rosti, la fel de impasibil, chelnerul şi dădu să plece.

— Stai, strigă Noran. Şi adu-mi hainele mele.

— Nu intră în competenţa mea, domnule.

Din tot ce-i adusese chelnerul, George nu mîncă nimic, în schimb bău la repezeală două ceşti de cafea neagră şi tare. Asta îl trezi cu totul.

Puse mîna pe clanţă. Aşa cum bănuia, uşa era încuiată pe dinafară. Ce putea face ? Îmbrăcă halatul şi papucii şi se aşeză pe scaun, aprinzîndu-şi o ţigară. „Gazdele“ lui avuseseră grijă să-i pregătească pe masă o cutie cu cîteva sute de ţigări, marca pe care o consuma el de obicei. „Prin urmare, îşi zise Noran, provizii pentru o şedere îndelungată...“

10

George se decise să aştepte în linişte desfăşurarea evenimentelor. Orice împotrivire sau încercare de evadare era, desigur, lipsită de sens. Uşa era încuiată, fereastra avea nişte elegante, dar foarte solide zăbrele din fier forjat (o vilă de modă mai veche, gîndi prizonierul) şi apoi, fără îndoială, era bine păzită. Singura scăpare putea fi... Dar pentru aceasta avea nevoie de hainele lui, de lucrurile lui.

După vreo oră i se aduseră ziarele. Toate anunţau cu litere groase : „Răpirea inginerului Noran“, „Inginerul Noran

în mîinile spionilor"... Căci toată presa era încredințată că răpirea a fost pusă la cale de agenții unui stat străin.

Pe la 12 se deschise ușa. Nu, nu era chelnerul, ci un bărbat solid, purtînd o barbă neagră (evident, falsă) și ochelari negri, însoțit de doi indivizi, a căror misiune se remarca de îndată: aceea de paznici.

— Am plăcerea să vă salut, domnule inginer Noran, rosti bărbosul.

— N-aș putea spune același lucru.

— Astăzi nu sînteți prea amabil.

— Credeți că situația în care mă aflu îmi permite să fiu amabil cu temnicerii mei?

— Exagerați, domnule inginer. Nu sînteți în temniță. Ați văzut vreodată o închisoare?... Credeți că așa arată? Aveți aci la dispoziție o garsonieră confortabilă...

— O colivie cu gratii aurite.

— Ce să-i faci, asta e situația. De altfel, depinde de dumneavoastră ca libertatea să vi se redea chiar în cursul acestei zile.

George îl privi mirat:

— Și ce-mi pretindeți în schimb?

— Uitați, ce e, domnule inginer, să nu recurgem la metode diplomatice, tratative și altele. Vrem planurile „mașinii albastre". În schimbul lor, vă veți recăpăta libertatea și, o dată cu ea, un cec de cinci sute de mii, la orice bancă din țară sau din străinătate... Un moment, sări bărbosul, văzînd că George vrea să protesteze, dacă suma nu vă convine, sînt împuternicit să tratez cu dumneavoastră...

— Uite ce e domnule...

— ...Lomas. Așa mi se spune aici.

— Uite ce e, domnule Lomas, în primul rînd — două chestiuni: primo — al cui emisar sînteți? Secundo: nu discut nimic pînă nu-mi primesc hainele și, în general, lucrurile de care am fost deposedat. După aceea, o să stăm de vorbă.

— Să vă răspund. Primo: ne sînteți oaspete...

— Oaspetele cui? îl întrerupse ironic George.

— ...Al cui, nu vă pot spune eu. Nu e de competența mea.

— Am mai auzit astăzi expresia aceasta.

— Veți afla, continuă cel ce-și spunea Lomas, la timpul potrivit, de la persoana care va încheia contractul.

— Ce contract?

— E vorba, firește, de un contract verbal, de un „gentleman agrement" în vederea planurilor „mașinii albastre". În privința hainelor, vă vom satisface imediat dorința.

Lomas se apropie de pat, unde, pe perete, era un buton. Apăsă.

— Vedeţi, domnule inginer, zîmbi el sarcastic, la închisoare n-aţi fi avut sonerie şi un om care să vă servească personal...

— Sînt încîntat... Cînd voi pleca, trebuie să-i strecor în buzunar un bacşiş ?

Intră chelnerul. Lomas îl luă deoparte şi-i şopti ceva, după care cel ce fusese chemat dispăru. Dar numai pentru o clipă, căci reveni cu hainele lui George.

— Poftim, domnule inginer, i le arătă Lomas.

Noran intră în baie şi reveni după cîteva minute îmbrăcat, dar roşu de furie.

— Văd că am de-a face cu nişte hoţi de drumul mare !

— O, domnule inginer, rosti plin de mirare Lomas, aţi... pierdut, cumva, ceva ?

— Pierdut ? ! Mi s-a furat. Da, domnule... Lomas. Mi s-a furat o cutiuţă cu...

— A, da, vă referiţi la cele două „bucăţele de zahăr"... Uitasem. Le-am... împrumutat de la dumneavoastră. Ce-i drept, încă n-am avut prilejul să vă cerem permisiunea, aşa că a ieşit o mică neînţelegere...

— Mîrşavi !... scrîşni printre dinţi George.

Lomas se făcu că nu aude, ci întrebă cu cel mai amabil aer :

— Acum putem sta de vorbă ?

George nu spuse nimic şi el luă tăcerea drept un răspuns afirmativ.

— Deci, cum vă spuneam, veţi primi un cec de cinci sute de mii...

— Ascultă, domnule ! George se repezi la el, ceea ce-i făcu pe cei doi gealaţi să se apropie de şeful lor. Eu înţeleg că eşti doar un simplu emisar, de aceea te rog : fă-i o vizită şefului dumitale şi spune-i din partea mea : „du-te la dracu !" Cum îţi închipui că eu, inginerul George Noran, care port numele unui savant cu renume mondial, voi vinde invenţia tatălui meu ?

— Folosiţi termeni cam tari, domnule...

— Tari ? ! Tari, spui ! Află că sînt, în clipa asta, cel mai amabil om din lume.

— Şi apoi, domnule inginer, ce vă formalizaţi atît... „Invenţia tatălui meu..." Doar aţi mai vîndut-o o dată. Şi, fie vorba între noi, aţi fost dus de nas... Patru sute de mii...

— Uite ce e, domnule Lomas, mie nu-mi place cînd alţii îşi bagă nasul în afacerile mele ! Totuşi, am să-ţi răspund. Da, am vîndut „maşina albastră" cu voia tatălui meu.

— Care era deja mort.

— Cu voia tatălui meu, spun ! E vorba de testamentul lui. Acolo scrie negru pe alb : „maşina albastră poate fi folo-

sită cum vreau eu, cu două condiţii : să nu fie vîndută în străinătate şi să nu fie utilizată în scopuri militare, ca unealtă de război".

— Dar...

— Un moment, n-am terminat. Să te lămuresc cum vine chestia cu preţul. Oscar Tendez... Ai auzit de el?

— Cum de nu!

— Ei bine, Oscar Tendez mi-a oferit o dată şi jumătate mai mult. Am refuzat. Ştii de ce?

Lomas ridică din umeri.

— Pentru că o asemenea vînzare contravenea celei de-a doua clauze din testament. Oscar Tendez fabrică maşini electronice de calcul pentru armată.

— Domnule Noran, aceste lucruri nu mă privesc...

— ...Nu intră în competenţa dumitale...

— Exact. Vreau să vă spun însă ceva. Considerentele dumneavoastră cu privire la „moştenirea lăsată de tata", la „testament" şi alte sentimentalisme de acest fel nu le înţeleg şi nu le accept. Morţii cu morţii, viii cu viii.

— Nici nu v-am cerut adeziunea.

— Ştiu. Dar nu asta doream să vă spun. Iată ce e, domnule inginer, nici eu nu sînt străin de problemele ştiinţifice. Poate că tatăl dumitale, un om cu idei învechite, dădea crezare lozincilor astea... cu pacea... cu ştiinţa care să folosească umanităţii... Prostii, scuzaţi-mă. Eu reprezint... eu reprezint... pe lîngă dumneavoastră pe cineva care... promovează asemenea... lozinci. Dar noi înţelegem că ele se adresează masei, gloatei...

— Dacă e aşa, aflaţi că tatăl meu şi cu mine, ca şi multe sute de milioane de oameni — iar printre ei foarte mulţi savanţi mari — facem parte din această „gloată".

— Mă rog. Trebuie să vă reamintesc un lucru : ştiinţa nu stă pe loc. Ceea ce a descoperit tatăl dumneavoastră ieri, vom descoperi şi noi, mîine. Dacă insistăm, e pentru că vrem să ocolim cheltuielile de bani şi de energie inutile. Inutile, în sensul că ceea ce ne interesează a fost deja descoperit.

— Cuvintele dumneavoastră, acestea din urmă, sînt singurele raţionale din tot ce aţi rostit de cînd v-am văzut. Totuşi, răspunsul meu rămîne acelaşi : nu!

— În cazul acesta, pentru că adineaori vorbeaţi de competenţă, aflaţi că în competenţa mea intră următoarele trei lucruri : În primul rînd, să discut cu dumneavoastră posibilitatea obţinerii schiţelor, în al doilea rînd, să tratez cu privire la sumă, care se poate ridica pînă la un milion. În al treilea rînd, şi, cu părere de rău văd că sînt silit să recurg la această ultimă prerogativă a mea, să vă pun în vedere că aveţi la dispoziţie exact treizeci şi şase de ore. Acum e unu

fără zece. Dacă pînă mîine noapte la ora unu fix nu v-ați decis să acceptați propunerea noastră...

— O amenințare ?

Lomas ridică, cu gestul său obișnuit, din umeri :

— Luați-o cum vreți... Dar doamna Mary Noran nici nu va ști unde se află mormîntul soțului ei...

11

Cînd îi raportă șefului său cum a decurs întîlnirea cu inginerul Noran, Lomas comentă astfel incidentul cu hainele :

— Un tip ciudat, conservator și învechit. A refuzat, pur și simplu, să discute pînă nu i se dau hainele. În pijama, vezi matale, e degradant... Nu e politicos. Mai știi, poate că pentru masa de seară va cere un smoking...

Nu, lui George Noran nici prin gînd nu-i trecea să ceară alte haine. Iar Lomas, dacă l-ar fi urmărit în continuare, ar fi ridicat uimit din umeri și ar fi decretat : „E nebun".

Căci Noran, de îndată ce rămase singur, își scoase brelocul care atîrna elegant la buzunarul mic al pantalonilor, precum și acul de cravată — o imitație de briliant, pe care îl purta întotdeauna, deși dădea aspectului său vestimentar un aer oarecum demodat. Brelocul avea forma unui aparat de fotografiat și nu era mai mare decît un sfert dintr-o cutie de chibrituri. Dar nu era un aparat de luat imagini. În interiorul său se găsea o „pastilă", o „bucățică de zahăr" (mai mică decît celelalte, care îi fuseseră răpite lui Noran), dar care conținea un întreg aparat de radioemisie și recepție. „Obiectivul" aparatului foto era de fapt un buton cu care se putea stabili legătura. Sursa de energie ? Însăși vocea omului ! În spate, aparatul era prevăzut cu mici orificii — microfonul. Era de ajuns să vorbești pentru ca vibrațiile sonore, ajunse în microfon, să se transforme în impulsuri electrice. O parte din curentul astfel produs ajungea radioemițătorului propriu-zis, care îl amplifica și-l transforma în unde radiofonice, cealaltă parte — alimenta întreaga instalație. Capul acului de cravată era un receptor ce se introducea direct în ureche. Avînd o construcție telescopică extrem de fină, acul se lungea, se conecta la receptorul din „aparatul de fotografiat" și astfel se putea obține legătura.

Toată această unică instalație era opera profesorului Eduard Noran. Nu era o invenție de-a lui (principiul era cunoscut de mult), ci o aplicare la micile lui instalații radiofonice. O făcuse pentru a se distra și i-o dăruise lui George

de ziua acestuia. Acasă aveau un fel de radiotelefon, cu care se putea foarte uşor intra în contact dacă nu te aflai la o distanţă mai mare de 180—200 km. Şi iată că acum, de acest dar original, de această „glumă tehnică", cum îşi numise profesorul aparatul, atîrna viaţa lui George.

Aşadar, George îşi scoase grăbit brelocul şi acul de cravată şi se aruncă pe pat — aşa îmbrăcat cum era — acoperindu-şi capul cu perna şi cu pătura. Bineînţeles, căuta să intre în legătură cu locuinţa sa. Dar va putea? Dacă se află la o distanţă prea mare de casă? În caz că va reuşi să stabilească legătura, radiotelefonul de lîngă biroul lui va suna, Mary va ridica receptorul şi...

George îşi băgă capul „acului de cravată" în ureche, apropie microfonul de gură şi începu să vorbească. „Alo, Mary, aici George, aici George". Urmă un sunet, încă un sunet şi din nou un sunet... Radiotelefonul suna prelung. Legătura se putea face, dar nimeni nu ridica receptorul. „Dacă i s-a întîmplat ceva lui Mary?" Radiotelefonul semnaliza de vreo jumătate de oră, în timp ce George rostea, fără întrerupere, în microfon „Mary, alo, Mary, aici George, aici George".

Obosit, Noran lăsă jos aparatul. Apoi îi veni o idee: Ce-ar fi să caute pe celelalte unde? E drept, diapazonul aparatului nu era prea larg, totuşi... George începu să caute în eter, răsucind uşor butonul. Pentru ca aparatul să aibă energie, număra tot timpul: „unu, doi, trei... nouă, zece", apoi, din nou — „unu, doi, trei"... Cum i se părea că „prinde" ceva striga: „Alo, alo, aici Noran, inginerul George Noran", deoarece ştia că numele acesta, cunoscut acum tuturora, va atrage atenţia. Ore întregi căută, chemă, fără să primească vreun răspuns. Ieşi de sub pătură numai cînd auzi cheia în broască. Intră chelnerul cu mîncarea. De cum ieşi, Noran îşi reluă căutările. Şi... Iată: un zumzăit, un sunet şi o voce:

— Aici „Rîndunica-doi". Ascult.

— Alo, alo, aici inginerul George Noran!

— Cinee? se auzi un zbieret de uimire în „acul de cravată".

— Noran! Inginerul George Noran!

— Ascultă, băi individule! Nu te sfătuiesc să te joci cu poliţia!

Noran sări în sus de fericire: avea, probabil, legătura cu o maşină a poliţiei!

— Domnule poliţist! Alo, alo! Nu... Eu...

— Lua-v-ar dracu de radioamatori!

Urmă un clinchet.

— Alo, alo, poliţia! Poliţia! Aici George Noran.

În van. Legătura fusese întreruptă.

12

George căzu epuizat pe pat. Licărise o speranță și se stinsese.

Și toate aceste chinuri, toată această aventură din cauza „mașinii albastre". „E, poate, punctul culminant, dar poate și punctul terminus... Să le dau planurile mașinii... Chiar de le-aș avea nu aș face-o, dar ei nici nu m-ar crede că nu le am... Și-ar închipui că sînt cel mai de pe urmă mincinos dacă le-aș spune că de la profesorul Noran n-au rămas, în legătură cu această mașină, decît niște notițe și desene răzlețe... Dar și ele, desigur, le-ar fi cumva folositoare..." Gîndurile îl fulgerau unul după altul. „Cîte nu mi-a dat de furcă mașina asta albastră !" Și George își aminti discuțiile avute cu ea. Niciodată un om, un om viu, adevărat, n-a stat încă de vorbă cu o mașină, cu un creier electronic. În afară doar de Eduard Noran, dar lui George nu i-a spus nimic despre discuțiile avute cu „mașina albastră".

O dată, acesta, nitam-nisam, îl întrebase pe tînărul Noran.

— Ce părere ai de înfrîngerea lui Gordon ?

— Care Gordon ? fu uimit George.

— Boxerul.

— Habar n-am. Nu mă pricep la sport și nu mă interesează.

— Rezultatul e fals.

— De unde știi ?

— Calculele o demonstrează.

— Calculele ? Ce calcule ? își ieși Noran din sărite. Ai înnebunit ! Te-ai dereglat de tot !

— Cînd mă dereglez, mă autoreglez automat. Calculele demonstrează că Gordon a învins.

George își ieși cu totul din fire. Uită că în fața lui e o mașină.

— Și, mă rog, de unde ai luat datele pentru „calculele" matale ?

— De la aparatul de radiorecepție.

— Asta-i prea de tot.

— De unde ?

— De la aparatul de radiorecepție. Ascultă :

Un clinchet și apoi camera se umplu de muzica unui jazz. Apoi niște vîjîieturi, vocea unui crainic... George înjură în gînd diabolica invenție a tatălui său. Radioul tăcu. Mașina reîncepu să vorbească :

— Am înregistrat meciul, apoi toate cronicile, interviurile cu spectatorii. Am analizat. Am calculat. Rezultatul : Hary Gordon a învins la puncte, dar a fost vîndut.

A doua zi citi în ziar că boxerul Hary Gordon a fost asasinat de un necunoscut. Comentatorii erau de părere că această crimă era în legătură cu contestația pe care avea de gînd s-o facă boxerul împotriva unei decizii care i se părea nedreaptă. Dacă i s-ar fi dat cîștig de cauză — scriau ziarele — anumite persoane ar fi pierdut sume considerabile...

Altădată mașina l-a apostrofat, pe neașteptate:

— Corespondența pe care o triez poartă foarte des iscălitura: Golio. Cine este d-l Golio?

— Asta-i bună, proprietarul tău.

— De ce el este proprietarul meu și nu dumneata?

— Pentru că el te-a cumpărat de la mine. Adică eu te-am vîndut.

— De ce m-ai vîndut? Profesorul Noran nu m-ar fi vîndut.

— Îmi faci morală?... Așa am vrut!... Pentru că am avut nevoie de bani.

— Oamenii nu pot trăi fără bani?

— Bineînțeles că nu.

— Dar cei 11 salariați ai societății de asigurări „H. G." care au fost concediați ieri, cum vor trăi?

— Cine i-a concediat?

— D-l Golio.

— De ce? se interesă George.

— Noua metodă de cartare introdusă la serviciul de evidență permite o reducere a personalului cu 11 persoane.

George Noran nu știa ce să răspundă, căci era convins că mașina nu minte (ea nu știe să facă așa ceva, cel mult poate avea erori), de aceea, ca și cum n-ar fi auzit spusele ei, rosti:

— Mai ai ceva de întrebat?

— Da. Domnul Golio muncește cît 30 000 de oameni?

— Da' de unde!

— De ce cîștigă cît 30 000 de oameni?

— El e stăpînul.

— Omul e stăpînul naturii. El nu poate avea stăpîn. Asta e ilogic. Oamenii au descoperit logica, dar tot ce fac ei e ilogic.

George Noran, furios, se întoarse cu spatele și mașina amuți.

13

„În fond, la ce bun toate aceste gînduri. Mai bine mai încerc o dată", își zise George și, luîndu-și minusculul aparat de radioemisie-recepție, începu să caute pe unde.

În timpul acesta Mary sosise acasă. De la poliție se dusese direct la doctorul Martin Sandis, dar acesta era plecat în pro-

vincie, unde, împreună cu o echipă, întreprindea un amplu studiu despre starea sanitară a școlilor.

— Cînd vine? întrebă Mary pe asistenta doctorului Sandis.

— Peste șase săptămîni.

Mary era disperată. Singurul om care ar fi putut s-o ajute era Martin. George și Martin, care copilăriseră împreună, erau și astăzi prieteni nedespărțiți. La cine să apeleze Mary? Să-l recheme? Știa că Martin visa de mult să facă acest studiu.

— Știți cumva vreun număr de telefon de acolo? o întrebă doamna Noran pe asistentă.

— Nu, nu mi-a lăsat decît o adresă.

— Vă rog să mi-o dați.

Și-o notă și plecă. Se duse direct la poștă și-i trimise o telegramă: „S-a întîmplat o nenorocire cu George, scuză-mă că te deranjez, dar vino. Am nevoie de ajutorul tău. Mary". Apoi porni spre casă.

De la poartă văzu că cineva ședea pe treptele de la intrare și fuma. Inima îi tresări.

— Martin! strigă Mary cînd se apropie și-l recunoscu. Ai și sosit?

— Ce te miră? N-am fost chiar atît de departe. Două ore cu avionul.

— Dar nu-i nici o jumătate de ceas de cînd ți-am trimis telegrama...

— Ce telegramă?

— Să vii urgent că George...

— Despre asta am citit în ziar și am luat primul avion.

Intrară în casă.

— Să-ți povestesc cele întîmplate, Martin.

— Sînt numai urechi.

N-apucă Mary să-i descrie nici pe jumătate din cele ce se petrecuseră cu ea și cu George, că se auzi apelul unui telefon. Femeia păli și-și îndreptă privirile spre un aparat albastru, prins în perete. Mîinile ei se înfipseră în brațul lui Martin. Înlemnise.

— Martin... E George... șopti ea.

— George?! De unde știi?... Ridică receptorul.

— Numai el are... Nu termină vorba și sări la aparat. Vorbea cu vocea întretăiată, parcă o mînă nevăzută o strîngea de gît.

— Alo! George, tu ești?... Ești viu?... Cum? Nu înțeleg... De ce nu știi unde te afli?... E și Martin aici... Da, ți-l dau. Îi întinse doctorului receptorul.

— Alo, George, eu sînt. Ce-i cu tine, unde te afli?

Mary asculta la cealaltă cască. Se auzi răspunsul soțului ei. Vocea-i era voalată, se auzea greu printre pîrîituri.

— Nu ştiu, Martin. Un individ mi-a spus că sînt oaspetele „cuiva", nu ştiu al cui şi mi-a propus să le dau planurile „maşinii albastre".

— Iar maşina aia!

— Am refuzat. Mi-au dat 36 de ore, adică mai am vreo 30 de ore... dacă nu...

— Te-au ameninţat, te-au şantajat?

— Da.

— Cum vorbeşti tu cu noi? Ai un telefon?

— O să-ţi explice Mary. Chestia e că nu sînt la o distanţă mai mare de 200 de kilometri de voi... Uf! Nu mai pot, mi s-a uscat gîtul. Întrerup. Mai revin. La revedere.

Legătura se întrerupse.

— Ce l-a apucat de a întrerupt? se uită Martin mirat la aparat.

— Probabil că ne caută de mult şi ca să menţină legătura trebuie să vorbească tot timpul.

Mary povesti despre brelocul — radio pe care George, pînă acum, nu-l prea folosise şi-l ţinuse mai mult ca o amintire de la tatăl său.

— Noi îl putem chema?

— Din păcate, nu. Dar bine că trăieşte.

— Dacă nu ne grăbim, poimîine seară n-o să mai poţi spune acelaşi lucru... Nu înţeleg de ce nu revine.

— Poate... se odihneşte.

Martin sări la telefon şi făcu un număr.

— Anunţi poliţia?

— Încă nu... Alo! Hug?... Aici Martin... Da, m-am întors... Spune, eşti liber acum? Poţi veni pînă la inginerul Noran?... Da, cel care a fost răpit. Lasă că-ţi spun eu... Bineînţeles, îţi telefonez de la el de acasă... Te aştept...

Puse jos receptorul.

— E un amic. Inginer electronist, mare specialist în radiotehnică. Şi campion naţional la radioamatorism... Dar de ce tace George?

14

De ce tace George?

...Cînd a încercat să reia legătura, în receptor a răsunat deodată o voce cunoscută, care se auzea foarte clar, parcă de undeva, de-aproape:

„Am înţeles, domnule".

Cealaltă voce însă era recepţionată destul de slab.

„Faci tot ce e posibil ca să cumperi marfa. Ai grijă, fără ordinul meu, nu jumuleşti nici o pană de pui".

„Prea bine, domnule", răspunse vocea din apropiere, care acum George o recunoscuse ca fiind a lui Lomas.

„Şi ai grijă să nu zboare din colivie. Cît i-ai dat ?"

„Am început, aşa cum aţi spus, cu jumătate şi am ajuns pînă la unu întreg. Refuză".

„Joacă tare, escrocul ! Mergi pînă la unu şi jumătate. Am nevoie urgent de jucăria aia. Comenzile nu pot aştepta. Ieri am semnat hîrtiuţele cu ştabii... Mustăciosul aşteaptă marfa pe curînd şi noi trebuie să-i facem curte acestui şarlatan. Lua-l-ar dracu ! Doar n-o vrea juma'juma' !"

„Mă tem că ar refuza şi o asemenea ofertă".

„Treaba ta. Dacă n-am jucăria, vă sucesc gîtul la amîndoi. N-ai să te ascunzi nici în gaură de şarpe".

Urmă o tăcere prelungită. Apoi vocea de departe răsună plină de furie :

„Ce taci ?... Ai înţeles ce ţi-am spus ?"

„Am înţeles, domnule".

„Dacă reuşeşti, îţi dau... cît ne-am înţeles : jumătate de..."

„Şase sute, domnule".

„Îţi dau şapte şi jumătate... La noapte mă mai chemi tot pe unda asta. E clar ?"

„Da, domnule".

Un clinchet, şi discuţia luă sfîrşit.

Aşadar, cineva de aici, din casă, discutase cu şeful care se află undeva, departe... Deci aici, în orice caz, nu e sediul unui serviciu de spionaj. Cum ar putea un asemenea serviciu să deţină o astfel de vilă, unde să poată ascunde o persoană totuşi cunoscută, să organizeze acolo o pază, ca la închisoare, şi nimeni să nu afle nimic ? Dar ce „hîrtiuţe" a semnat cu „ştabii" ? Ce „ştabi" ? „E clar că puiul, escrocul şi şarlatanul sînt eu — îşi zise George. Dar cine sînt ştabii şi mustăciosul ? Nu, probabil că e altcineva".

Reluă aparatul şi începu să caute unda cunoscută.

Auzi vocea lui Martin.

— Tu eşti, George ?

— Eu.

— De ce ne-ai lăsat să te aşteptăm ?

George îi povesti întîmplarea.

— Ascultă, George, eşti sigur că i-ai auzit vorbind de semnarea unor acte ?

— A unor „hîrtiuţe".

— Fie şi „hîrtiuţe"... Ce-ar putea fi ? În asemenea cazuri n-aş crede că spionii obişnuiesc să semneze documente...

15

Curînd sosi şi prietenul lui Martin. Doctorul îl prezentă doamnei Noran :

— Prietenul meu, inginerul Hug Larsen. Poţi avea încredere în el, ca şi în mine.

În zece minute, noul sosit era la curent cu toate datele cunoscute de Mary şi Martin.

— Şi acum, dragă Hug, continuă doctorul, trebuie să ne ajuţi să-l găsim pe George.

— Bine, dar eu... eu nu sînt detectiv... Eu sînt radiofonist...

— Tocmai de aia te-am şi chemat ! Nu pricepi ? Noran are la el un aparat de emisie...

— Am înţeles : facem o vînătoare de vulpi !

Mary şi Martin schimbară priviri nedumerite.

— Ha, ha, ha ! N-ai înţeles ! e o probă sportivă pentru radioamatori... Într-o pădure se ascund cîteva aparate care emit continuu. Tu, ca radioamator, trebuie să-ţi construieşti, în prealabil, un aparat de recepţie şi să detectezi emiţătorul camuflat, adică să „prinzi vulpea". E vorba de o vulpe... radiofonică...

— Exact asta vreau de la tine, Hug. Să-l descoperi pe George după emiţătorul pe care, din fericire, îl are asupra lui. Sarcina e oarecum uşurată, căci „vulpea" abia aşteaptă să fie „vînată" de tine. Stai puţin, că acuşi sper să avem din nou legătura cu el.

Într-adevăr, peste puţin timp sună radiotelefonul. În cîteva cuvinte, Martin îl puse pe George la curent cu planul lor. Apoi trecu receptorul lui Hug, care — iarăşi, pe scurt — stabili detaliile de lucru cu prizonierul.

— Atunci aşa rămîne, domnule Noran. Să recapitulăm : peste două ore începeţi să transmiteţi semnalul. Timp de zece minute veţi spune continuu : „Puiul din colivie, puiul din colivie". Apoi cinci minute pauză, după care reintraţi pe emisie.

— S-a înţeles, domnule Larsen. Mulţumesc, vă aştept.

— Şi acum încotro ? se interesă Martin după ce prietenul său a pus jos receptorul.

— Hai cu mine. În maximum două ore trebuie să-mi instalez o puternică antenă de recepţie pe maşină şi să-mi verific aparatul.

16

Larsen era un burlac convins. Şi era suficient să intri în micul lui apartament pentru a-ţi da seama

de acest lucru. Un perete întreg era ocupat de stația de emisie-recepție. Masa, scaunele, podeaua erau pline de tot felul de piese, încît locuința lui semăna mai mult cu un atelier de radio.

— Martin, spune gazda, în timp ce trebăluia la un aparat mic, cît o tabacheră, dar dotat cu o antenă lungă, mai povestește-mi o dată discuția auzită de inginerul Noran la receptorul său.

Doctorul îi povesti.

— Stai puțin, zise Larsen.

Ieși din cameră și după cîteva clipe reveni cu un ziar.

— Citește aici.

— Ce-i asta?

— Nu vezi? „Curierul industriei" — ziarul marii finanțe. Uite ce scrie aici. Doctorul Sandis citi cu glas tare:

— „Ieri după-amiază a fost semnat un contract între ministerul de război și concernul «Tendez et Co». Concernul va furniza forțelor armate armament ultramodern, bazat pe cele mai noi descoperiri în domeniul radiotehnicii și ciberneticii".

— Contractul, adăugă Hug, a și fost semnat de ministru și de Oscar Tendez, președintele concernului...

Martin se opri și-și privi mirat prietenul.

— Și ce-i cu asta?

— Nu ți se pare că ar putea avea vreo legătură?

— Știi, de pildă, că ministrul este posesorul unei splendide mustăți?

— Ei și, poate fi o coincidență.

— Apoi știi că eu lucrez la o uzină a concernului „Tendez"?

— Știu.

— Află că s-a anunțat că în curînd vom primi un proiect nemaiîntîlnit... Inginerul continua să-și facă de lucru la aparatul său. În uzină nu s-a proiectat așa ceva.

— Poate a fost ținut în secret.

— Asemenea secrete sînt cam rare în rîndul personalului unei uzine. De altfel, am fost informați că proiectul vine din afară și, culmea, nici la minister nu s-a lucrat ceva deosebit.

— Ei, chiar și pe asta o știi?

— Tu nu citești ziarele?

— N-ai văzut că ministerul a fost criticat săptămîna trecută în parlament pentru că, spuneau unii deputați, cibernetica nu este introdusă pe scară largă și așa mai departe.

— Deci tu...

— Deci eu cred că „spionii" sînt oamenii concernului „Tendez".

— E riscant...

— Orice ipoteză e riscantă. Trebuie s-o verificăm.
— Cum ?
— Hai, că-ţi spun eu în maşină.

17

Abia termină George convorbirea cu Martin, că auzi cheia în broască. Intră Lomas. Discuţia fu la fel de furtunoasă ca şi prima, iar temnicerul său îl părăsi, spunîndu-i să se gîndească totuşi la noua ofertă : în definitiv un milion şi jumătate nu-i un fleac !

Apoi intră cel ce-i aducea masa. Tăcut, aşeză farfuriile şi ieşi. De data asta, George mîncă cu poftă : avea alt chef şi mai ştia că are nevoie de forţe — cine ştie cît va trebui să vorbească în microfon...

Minutele treceau anevoie. Mai avea aproape o oră pînă la începerea „emisiunii". şi ca întotdeauna în ultimele zile, cînd rămînea doar cu gîndurile lui, acestea se îndreptau numai şi numai către „maşina albastră". Îl chinuia mai ales întrebarea : dacă au răpit maşina, de ce-l mai ţin pe el aici, de ce-i oferă milioane şi-l ameninţă cu moartea... Oare n-o pot demonta, n-o pot copia ?... „Nu-mi vine să cred. Orice cibernetician experimentat tot se descurcă pînă la urmă. Mai repede sau mai încet, dar se descurcă. Dar dacă..." Nu, la aşa ceva George nici nu îndrăznea să se gîndească. „Totuşi există două elemente care... pata aceea, adică arsura de pe zid, şi gaura aproape perfect de rotundă din peretele de sticlă. E clar că pe acolo a fost scoasă... Sau poate n-a fost scoasă, ci..."

— Nu, aşa ceva, totuşi nu se poate, se trezi el vorbind de unul singur, cu glas tare.

Îşi privi din nou ceasul. Peste opt minute... „Hai, George, curaj şi succes !"

18

La volan stătea Martin. Dacă unul dintre ei ar fi însemnat pe harta oraşului itinerarul străbătut, ar fi ieşit o încîlceală pe care nimeni n-ar fi descifrat-o. Maşina cutreiera străzile, în timp ce o voce şoptea : „Puiul din colivie, puiul din colivie", iar ruta era, la început, complet arbitrară. Uneori li se părea că aud mai bine, deci că se apropie, pentru ca apoi să piardă unda minute în şir.

La început George era plin de forţe, şoptea cît putea de tare, dar după vreo trei ore obosi de tot.

— Domnule Noran, să facem o pauză de un ceas, propuse Larsen.
— Perfect. Într-adevăr, sînt epuizat.
Mașina staționă o oră, apoi, cînd vocea lui George reveni, își începu straniul itinerar.
Și dacă totuși cineva ar fi notat cursele automobilului pe hartă ar fi văzut la un moment dat că liniile sînt tot mai dese spre partea de vest a orașului, în cartierul cu vile.
— Ascultă, Hug, rîse Martin, am ajuns pe lîngă casa lui Herbert Golio. Doar nu și-o fi răpit singur salariatul.
— Nu, nu-i pe aici, mormăi Larsen, atent la aparat. Doar din cînd în cînd comanda :
— Stînga... Dreapta... Stai! Înapoi. Stînga... Dreapta... Înainte...
Deodată strigă :
— Stop! E pe aici, pe undeva. Apoi în microfon : Domnule Noran, ascultați. Mă auziți?
— Ascult. Vă aud foarte bine.
— Se pare că sîntem aproape de tot. Continuați, nu încetați nici un moment pînă nu vă spun eu.
Coborîră din mașină. Larsen, cu casca la ureche, umbla prin noapte, condus parcă de o mînă nevăzută. Se opri în fața unei porți. Ascultă atent. Se întoarse înapoi, reveni, înconjură gardul de zid, care adăpostea un parc imens. Printre pomi se zărea o casă masivă.
— Martin, cred că aici e... Ba nu, sînt sigur : aici e întemnițat... Alo, domnule Noran, te-am găsit, ți-am descoperit adresa... Cum vrei să intrăm? Casa e păzită!... Fii liniștit, ai răbdare... Noapte bună, domnule Noran!

19

Nu trecu nici o oră și inginerul Larsen pășea pragul biroului unde — la acea oră tîrzie — mai lucra încă inspectorul Claus.
Doctorul Sandis aștepta afară, în mașină.
Inginerul se prezentă și adaugă :
— Domnule inspector, eu știu unde se află inginerul George Noran.
Claus ridică uimit privirile :
— Unde?...
— Vă pot spune dacă ne promiteți sprijinul, care, de altfel, e posibil, pînă la urmă, nici să nu fie necesar.
— E mort?
— Cine?
— Noran.

— Nu... Așa cel puțin cred... Ne sprijiniți ?

— Dacă e verificat... Sigur că da, că doar umblăm atîția să-l salvăm din mîinile spionilor.

— Cum să vă spun. domnule inspector... Nu cred că cel ce l-a răpit e spion.

— Cine e?

— Oscar Tendez.

— Miliardarul ?

— Chiar el...

Claus zîmbi :

— Uite ce e, domnule Larsen. Pe noi zilnic ne bat la cap tot felul de detectivi amatori...

— Știu exact adresa casei în care se află Noran, rosti Larsen fără să bage de seamă ofensa ce i-o adusese Claus.

Apoi Larsen îi relată discuția dintre Lomas și presupusul Tendez, îi arătă notița despre semnarea contractului decupată din ziar, îi povesti de interesul pe care îl manifesta președintele concernului de creieri electronici față de mașina creată de profesorul Eduard Noran.

„Individul merge pe o cale cel puțin logică, dacă nu pe deplin adevărată — se gîndea Claus în timp ce-l asculta. Dar să te iei la harță cu Tendez... Asta, cu un gest... Și apoi adio carieră, ba chiar te pomenești și cu un cadou, sub forma unui glonte rătăcit noaptea, pe stradă“... Claus se ridică, arătînd că întrevederea luase sfîrșit.

— Domnule inginer, argumentele dv., în ciuda unor aparențe, sînt complet ilogice. De ce l-ar fi răpit d-l Tendez pe inginerul Noran? Domnul Tendez este unul dintre stîlpii societății noastre. Or, datele pe care le avem ne duc cu totul pe alte urme.

— Domnule căpitan...

— Am înțeles. Declarația dv. am notat-o ca o plîngere împotriva domnului Tendez și vom cerceta cazul... Mai treceți peste cîteva zile.

Cînd se urcă în mașină, Larsen îi spuse prietenului său :

— Întrevederea a decurs așa cum era de așteptat. E rîndul tău să acționezi, Martin.

20

„Dr. MARTIN SANDIS
neurolog, psihiatru“

Marele magnat, regele creierilor electronici, întoarse mirat cartea de vizită și citi pe verso : „Domnule Tendez, vă rog să mă primiți pentru a discuta cu dv. o problemă care vă interesează în cel mai înalt grad“.

Puse cartea de vizită pe masă și se adresă secretarei care i-o adusese :

— Cine-i individul ?

— Nu știu mai mult decît scrie acolo.

— Ce vrea ? O slujbă ?

— Cred că nu. L-am întrebat dacă e vorba de așa ceva sau de vreo invenție... Mi-a zis că e mulțumit cu cabinetul lui și că se ocupă doar de creierii naturali, nu de cei electronici.

— Să intre.

Oscar Tendez răspunse la salut cu un gest indiferent și-și invită oaspetele să ia loc. Își aprinse o țigară de foi, dar doctorului nu-i oferi nici una. După ce-l măsură o clipă („Nu-mi spune nimic tipul ăsta") se întinse în fotoliu și rosti :

— Ei, vă ascult.

— Domnule Tendez, începu dr. Sandis. Știu că pentru dumneavoastră timpul e bani. Și pentru mine, mai ales acum, e mai scump ca banii.

— Serios ?

— Foarte serios. Așa că voi începe fără nici o introducere, cu atît mai mult cu cît am pierdut multe ore prețioase pînă am intrat aici. Am venit să-l iau pe inginerul George Noran.

Pe fața lui Tendez se așternu cea mai deplină mirare :

— Nu înțeleg — ce să luați ?

— Nu am venit să iau ceva, ci pe cineva : pe inginerul George Noran, care a fost răpit de oamenii dumneavoastră...

Tendez începu să rîdă.

— Cred că ați greșit adresa, domnule doctor...

— Ba n-am greșit de loc. Prietenul meu se află arestat de dv., stă într-o vilă sub paza unui oarecare Lomas și... dacă vreți, pot să vă dau și alte amănunte.

Tendez începu din nou să rîdă, dar în ochi avea o scînteiere care lui Sandis îi spunea foarte multe.

— Ei, domnule doctor, am mai auzit eu de medici d-ăștia care îi tratează pe nebuni și apoi înnebunesc chiar ei... Nu credeam că o să întîlnesc și eu un asemenea caz...

— Să lăsăm gluma, domnule Tendez. Ieri i-ați comunicat lui Lomas să obțină, cu orice chip, planurile de la inginerul Noran, deoarece ați încheiat un contract cu ministrul, „mustăciosul", cum îi spuneți dv.

Tendez deveni serios.

— Și ?...

— Și dacă într-o oră nu-l avem pe Noran...

— ...Viu sau mort...

— ...Viu ! Atunci veți citi și alte amănunte în ziarele de mîine.

— Presa îmi aparține...

— În bună parte, dar nu toată. Aveţi destui duşmani, care au şi ei ziare... Ar fi bucuroşi să vă poată înfige acest cuţit în spate.

—Joci tare, doctore.

— Dar cinstit.

— Serios ? ! Adică e cinstit să vii în casa mea şi să mă şantajezi ?

— Sînt silit s-o fac, dar n-am altă cale.

— Afacerea asta mă costă pînă acum o groază de bani.

— Cred. Dar e în zadar. Aşadar, peste 51 de minute îl avem pe Noran ?

Tendez se ridică şi se plimbă prin cameră furios.

— Mai sînt 50 de minute. Dacă peste zece minute nu anunţ că am încheiat afacerea, colegul meu îi convoacă pe ziarişti.

Tendez îi aruncă o privire plină de ură şi apăsă pe un buton. Intră un bărbat.

— Dă-mi-l la telefon pe idiotul ăla de Lomas.

Noul venit privi mirat la Sandis, apoi la Tendez.

— Hai, ce stai ! urlă Tendez la el. Du-te şi fă cum ţi-am spus, tîmpitule ! Toţi sînteţi nişte animale fără minte. Cretini ! Idioţi !

Funcţionarul care fusese gratulat în acest mod ieşi. Peste un minut sună un telefon. Tendez ridică receptorul.

— Lomas ?... Ascultă, idiotule... Lasă că o să vorbim noi... Peste...

— 42 de minute, interveni Sandis.

— ...42 de minute inginerul Noran să fie... Stai puţin. Se adresă doctorului : Unde să fie ?

— În faţa vilei în care e deţinut.

— Alo... să fie în faţa vilei... Viu, idiotule, viu !... Care pază ? Nici o pază... Ei, da, închipuieşte-ţi, liber... O să-ţi spun eu cine a vorbit !...

Tendez aruncă receptorul în furcă.

21

— Îmbrăcaţi-vă !

Inginerul Noran se ridică în capul oaselor, buimăcit, căci tocmai îl furase somnul. Se uită la ceas. Era 11 şi jumătate.

— Încă n-a sosit ora execuţiei.

— V-am spus să vă îmbrăcaţi !

Lomas spumega de furie. L-ar fi lovit cu sete pe acest inginaş, dar ordinul suna clar : „Viu şi nevătămat".

Peste un sfert de oră îl scoase afară. „Unde mă duce ?" — se gîndi Noran, cuprins de un sentiment de teamă, dar care nu-l putu opri să respire cu nesaţ aerul curat, răcoros şi

proaspăt al nopții. Lomas îl conduse pe o alee și George văzu, la capătul ei, strada, cu mașinile care alergau încolo și încoace. Ajunși în fața porții, Lomas o deschise și nu se putu stăpîni să nu-l îmbrîncească violent pe Noran. Apoi închise poarta înjurînd. George se trezi singur, buimăcit pe trotuar. O mașină se apropie și un bărbat sări din ea :

— George !

— Martin !

Cei doi prieteni se îmbrățișară.

22

George Noran dormi pînă a doua seară. Cînd se trezi ceru ziarele. Nici unul nu mai pomenea de răpirea lui. În schimb continuau să bată monedă în legătură cu cele două evenimente senzaționale : furtul „mașinii albastre" și zborul rachetei misterioase. Pe penultima pagină, fotografia unui bărbat. Deși în imagine era fără barbă, George avu impresia că-l recunoaște pe Lomas. Dedesubt scria : „Moartea unui vagabond. Acest bărbat, ucis probabil într-o încăierare între vagabonzi, a fost găsit cu un cuțit în inimă pe un maidan. Cine-l identifică este rugat să anunțe poliția".

Sosi și dr. Sandis.

— Am venit să-mi iau rămas bun. Mîine plec să-mi continui ancheta.

— Dar unde e Larsen?

— Vine imediat. Are ceva... Lui nu-i place să lase lucrurile neterminate.

Unde era Larsen ? Se prezentase din nou la inspectorul Claus. Acesta, cînd îl văzu, sări furios.

— Iar dumneata ? Ți-am spus să treci peste cîteva zile !

— Nu mai trec. Am venit doar să vă spun acest lucru. N-are nici un rost : inginerul Noran e liber, e la el acasă... Da, domnul Tendez i-a dat drumul. Adică a fost silit s-o facă.

— Domnule, dumneata ai idei fixe !

— Da ?... Îmi permiteți ?

Larsen luă receptorul, făcu un număr :

— Alo ! Cu inginerul Noran... Bună seara, domnule Noran. Vorbiți, vă rog, aici.

Îi întinse receptorul lui Claus. Acesta îl luă mirat.

— Dumneata ești, domnule Noran ?... Unde dracu' ai fost ?...

Claus nu ascultă pînă la sfîrșit răspunsul și puse, încet, receptorul în furcă. Ridică ochii. În cameră nu mai era nimeni.

(URMAREA ÎN NUMĂRUL VIITOR)

Tiparul executat la Combinatul poligrafic „Casa Scînteii"

2012

CLUB COLECȚIA Povestiri ȘTIINȚIFICO-FANTASTICE

cpsf.info

prelucrare
&
editor
Costin Teo Graur

i.m. Pompilu

Au scanat, corectat, prelucrat.

Ceea ce nu au fost în stare redacțiile Ştiinţă şi tehnică sau cei care au dat să continue CPSF, au reuşit, cu multă dăruire, muncă şi cheltuială, aceşti entuziaşti.

Lor trebuie să le mulţumim pentru că avem acum posibilitatea să (re)citim legendara Colecţie.

clandher
flash_gordon
evilgheorghe
krokodyllu
progressivefan3
car_deva
coollo
fractalus
panionios
nid68
un anonim (RK)
Gyuri
hunyade
dl. Dan Lăzărescu
Cilly Willy
fizikant
Doru Filip
connieG

(dacă este omis cineva, vă rog un email şi reparăm greşeala)

PREŢUL 1 LEU

41007

AUGUST 1966